

Bilaga 9

Vägen till Sexköpslagen

Som redan meddelats så är sexköpslagen egentligen en medeltida skapelse, som såg sitt ljus i Frankrike 1441. Den uppstod i påvestaden Avignon, där man hade stora problem med de offentliga baden, vilka deklarerades vara *prostibulose et in eis meretricia prostibularia publice et manifeste comittantur*¹. Kyrkan och ”staten” var då inte, precis som tillskyndarna av sexköpslagen, ute efter att straffa hororna; tvärtom hade ju kyrkofadern Augustinus motvilligt sanktionerat prostitutionen². Istället valde man att kriminalisera köparna. Men inte alla köpare, eftersom kyrkans moralism huvudsakligen sträckte sig enbart över två grupper i detta avseende, nämligen präster och äkta makar³.

När nymoralismen växte sig stark i Sverige och resten av västvärlden från mitten av 1970-talet så slog den till hårt, som en reaktion på den korta period av sexuell liberalisering som varat mellan ca 1967 och 1975, och den kristna idén om ”rätt” sexualitet dammades av igen. Visserligen så släpptes gay-folket in i värmen från kylan – vilket förmodligen berodde på att många av de nya moralprofeterna, radikalfeministerna, var gay själva – men villkoret var att de uppträdde ”heterosexuellt”, dvs i monogama parförhållanden. Men istället skapades ett nytt monster att hata; pedofilen. Eftersom också män som grupp sattes under ”hatluppen”, enligt teorin om ”könsmakt”, så blev det också allt mer sexköparna som sattes i fokus för den sexuella nymoralismen – vid sidan om pedofilerna – istället för horan.

Eftersom det redan finns en mycket bra översikt över hur undermåligt underlaget för den svenska sexköpslagen är (Dodillet 2009), är det inte min avsikt att rekapitulera allt detta undermåliga material. Men en del påpekanden bör göras, mot bakgrund av att det är exakt samma bedrägliga mönster som gäller all annan moralistisk ”forskning” som också gäller den svenska ”forskningen” som föregick lagen. I grunden ligger en *feministisk evolutionsteori*⁴ – med starkt inslag av teorin om ”könsmakt” – som tillåtit ”forskarna” att ignorera allt som talar mot deras egen åsikt.

Ett startskott var den sk ”Sexualbrottsutredningen” 1976, vilken bl a vände sig mot uppdelningen av misshandelsbrott i sexualbrott och andra brott, mot straffbestämmelserna mot incest och mot särbestämmelserna för homosexuella handlingar (samt ansåg att koppleribrottet var ett smärre brott om de prostituerade själva var med på det). Dessa ansågs vara kvarlevor av en kristen sexualmoral och inte höra hemma i modern juridik⁵. Intressant nog anknöt man (förmodligen omedvetet) i detta till förkristen rätt i Norden, där man helt saknade lagar mot incest och lagar som gick in och reglerade enskilda individers sexuella handlingar eller ens skilde ut brottet våldtäkt som ett särskilt våldsbrott⁶. Det utvisar med skarp tydlighet att utredningen hade rätt i att det handlade om kvarlevor från kristen moralism.

Sedan 1000 år tillbaka har vi emellertid en kristen moralistisk påverkan – uteslutande en kulturell konstruktion – som starkt och omedvetet styr våra åsikter i detta, och självklart kunde inte moralisterna acceptera ett mer öppet synsätt på sexualiteten, så deras reaktion på förslaget blev rasande. Men nu förkladdes moralismen inte längre i kristen retorik, nu handlade det istället om ”jämlighet”. Olika politiska aktörer gick in och krävde att staten och riksdagen borde *formulera en samhällssyn på sexualiteten, vad den bör vara och inte enbart vad den inte får vara som en bakgrund till bedömningen av lagstiftningens roll* (Sveriges Socialdemokratiska Kvinnoförbund)⁷, och den goda sexualiteten omformulerades. Den var inte längre enbart i avlande syfte inom äktenskapet, så som kyrkan formulerat den alltifrån de tidigaste kyrkofäderna⁸, utan nu var det tvåsamhet i ”jämlika”, istället för ”äktenskapliga”, relationer som gällde, och ”kärlek” underströks också som ett villkor, vilket däremot var exakt som kyrkan under medeltiden⁹. *För att vara socialt och politiskt acceptabelt måste sexualitet, med en tidigare jämställdhetsministers* [Margareta Winberg med Louise Eek] *ord, vara synonymt med ”genuin närhet mellan två människor... [på sätt som] eliminerar möjligheten av objektivering, manipulation, och ”köpande” av varandra*¹⁰. Andra, som Svenska kvinnors Vänsterförbund, krävde att prostituerade inte skulle tillerkännas etableringsmöjligheter som andra näringsidkare, vilket skulle strida mot den samhällsordning som staten skulle garantera¹¹.

Ibland kan dessa sexuella nymoralister påstå att de inte alls är moralistiska. Margareta Persson (s) oroade sig t ex för att hennes värderingar felaktigt kunde blandas ihop med moralism: *Prostitutionens bekämpare under senare år har egentligen varit av två slag: de som av strängt moraliska skäl tyckt illa om sexualitet och velat bekämpa allt som har med detta ”skamliga” att göra – och de som sett prostitutionen som en förnekelse av den sanna och riktiga sexualiteten. I debatten blandas ofta dessa grupper ihop – fast de egentligen har helt olika utgångspunkter för sin kritik. Den*

1 *Prostitutionsställen i vilka horor prostituerar sig offentligt och prisger sig öppet*. Bloch 1912 s 183.

2 Wase 2008 s 87.

3 Bloch 1912 s 183.

4 Dodillet 2009 s 33.

5 SOU 1976:9, Dodillet 2009 s 73.

6 Wase 2008 s 106ff.

7 Dodillet 2009 s 80.

8 Wase 2008 s 81ff.

9 Wase 2008 s 153.

10 Kulick 2005 s 223.

11 Dodillet 2009 s 200.

ena gruppen är negativ till sexualitet, den andra är positiv och vill främja en öppen och varm sexualitet¹². Men hennes uttryckande av ”den sanna och riktiga sexualiteten” är ju inget annat än ett gigantiskt moralistiskt anslag mot vad som, enligt henne, i andra änden måste vara ”en osann och felaktig sexualitet” – som åter är en kulturell konstruktion. Dessutom argumenterar Margareta Persson exakt som den katolska kyrkan, som alls inte är mot ”rätt” sexualitet. 1215 upphöjde man samlaget inom äktenskapet i avlande syfte till sakrament¹³, så det enda som något lite skiljer Persson från Vatikanen är hur man definierar ”rätt” sex. Men det är exakt samma moralism – och Nancy Eriksson (s) varnade för att prostituerade inte skulle kunna bli ”vanliga människor”¹⁴. D v s ”bra” människor.

Under debatten om Sexualbrottsutredningen dök två unga forskare upp (som tidigare varit med i dåvarande organisationen för prostituerade, ”Sexualpolitisk Front”)¹⁵, med en politiskt korrekt skrift och bytte därmed kurs för att gynna karriären. Sven-Axel Månsson och Stieg Larsson publicerade ”Svarta affärer” 1976, som skulle ”kartlägga” prostitutionen i samband med sexklubbarna. De försökte inte alls att utreda eventuell positiv verkan från klubbarna utan koncentrerade sig korrekt nog enbart på ”kriminaliteten”. Från polisförhör tog man kvinnornas utsagor, men utelämnade uppgifter där kvinnorna hävdade att de själva inträtt i prostitution och att porrklubbägarna inte tog del av deras förtjänster. De formulerade sedan tanken att också kunderna skulle kriminaliseras utifrån att *alla* som prostituerar sig *odiskutabelt* råkar illa ut. Något som de inte redovisade några empiriska belegg för utom deras egna påståenden. Men de hävdade också, fortfarande utan några empiriska belegg, att prostitutionen medförde kriminalitet och dessutom anslöt de sig till den moralistiska korsfararstyrkan, enligt den nya formuleringen kring ”rätt” sexualitet; *Rätten att fritt få umgås med andra människor av motsatt kön på jämställd fot måste förverkligas genom politiska insatser*¹⁶.

Maken till patroniserande människor, d v s Månsson & Larsson, som påverkat en lagstiftning får man nog leta efter. När man så uppenbart sätter sig på höga hästar, och inte ett ögonblick tvekar om att just man själv är sanningsinnehavare kring vad som är rätt och fel sex, så uppfordrar det till att man frågar sig: sorterar detta inom tolerans, omsorg, respekt eller ”demokratiskt sinne”? Vad det dock sorterar inom är, som Dodillet påpekar, ”aktionsforskning”¹⁷. Denna forskning ledde fram till en ny disciplin vid de svenska universiteterna; ”Socialt arbete”. Tre av de fyra första professorerna i denna disciplin varnade för vart det kunde leda: Yngvar Løchen menade att en engagerad person kunde komma att pruta på de vetenskapliga kraven, och att det var en fara i att en planerad aktion kunde leda till en önskan om att den ska fungera, och därmed en mindre kritisk attityd¹⁸.

Bengt Börjesson däremot påpekade att *[d]et fanns väldigt få inomvetenskapliga krav som backade upp att det [socialt arbete] blev ett ämne*. Däremot fanns det ett krav från politiker och socialarbetare för att få legitimitet¹⁹. Den tredje som formulerade sig kritiskt var Sune Sunesson i Lund *som menade att man inte får ”formulera forskningsproblem utifrån den officiellt sanktionerade föreställningen om sociala problem” då det vore ”att gå etablissemangets ärenden”*. Sunesson hade ett mycket pessimistiskt perspektiv på disciplinens historia och funktion. *Han såg tydliga paralleller mellan fattighus, fattigvård samt kriminaliseringen av lösdriveri å ena sidan och det moderna sociala arbetet och forskningen i ämnet å andra sidan – alla fenomen som tycktes stå för en ”önskan att kontrollera och behärska fattiga”... Forskning i socialt arbete behövde enligt Sunesson innehålla en kritisk analys av olika former av välfärdsstatens socialarbete*²⁰. Tyvärr visade det sig att han hade rätt i sin pessimism. Åtminstone när det gäller det sociala arbetet kring prostitution, som i vårt land ännu inte intagit en enda kritisk hållning gentemot ”välfärdssamhällets” former.

Den fjärde professorn, Harald Swedner, var däremot helt inne på den gravt patroniserande synen om människor som inte förstår sitt eget bästa. Han hävdade indirekt ”falskt medvetande” och att de då ska medvetandegöras av ”forskaren”. D v s den ”bättre vetande” som bättre än de involverade människorna själva gör förstår deras ”bästa”²¹. Månsson & Larsson, i spetsen för det s k ”Malmöprojektet”, anammade helt synen på sexsäljare som offer som inte förstår sitt eget ”bästa”, enligt Swedners patroniserande²². Därför ville de alls inte lyssna till de många fler sexarbetare som hade ”fel” känslor för sitt arbete²³. Det avfärdades som *ett försvar för att kunna fungera som prostituerad*. D v s de som var ointresserade av ”Malmöprojektet”²⁴. En som verkligen illustrerar detta nedvärderande patroniserande är Torsten Fredriksson, som vid projektets slut i Expressen förklarade: *Tjejerna vill egentligen inte gå på gatan. Men de behöver någon som talar om vad de kan göra istället*²⁵.

En kraftigt moraliserande skrift som också dök upp var Hjördis Levins "Testiklarnas herravälde: Sexualmoralens

12 Dodillet 2009 s 340.

13 Wase 2008 s 148.

14 Dodillet 2009 s 196.

15 Jmf denna blogg: <http://pedofilensdotter.blogg.se/category/allmant.html>.

16 Månsson & Larsson s 135, Dodillet 2009 s 91.

17 Dodillet 2009 s 96, Løchen s 116.

18 Dodillet 2009 s 99.

19 Dodillet 2009 s 101.

20 Dodillet 2009 s 101.

21 Dodillet 2009 s 103.

22 Dodillet 2009 s 104.

23 Dodillet 2009 s 114f.

24 Dodillet 2009 s 110.

25 Dodillet 2009 s 113.

historia"²⁶ med en frontalattack på sexliberalismen och ett krav på att män måste uppfostras till sexuell självbehärskning. Likt de gammaltestamentliga profeterna vet hon mycket bättre än evolutionen hur sex ska fungera, och hennes medel för att korrigera evolutionen är straff och repression. En annan lika moraliserande skrift var Borg & medförfattares ”Prostitutionen i Sverige”, med uppföljaren ”Prostitution, beskrivning, analys. Förslag till åtgärder”, som framställde de prostituerade som passiva²⁷, som en bekräftelse på den senare föreställningen om den prostituerade som ett hjälplöst offer. Aktiva kvinnor saknades helt i denna skrift och kvinnornas vittnesmål presenteras genomgående så att de kan avfärdas om de är ”fel”. Dessutom vädrade man grovt moraliserande åsikter om sexualitet, där mannens sexualitet betecknades som en *utsidessexualitet*. I det sammanhanget underkände man indirekt också kvinnans rätt till sexuell njutning, då man underkände förspel, i vilket kvinnan istället ansågs ingå som en del av den manliga ”pjäsen”²⁸. Och naturligtvis skulle sexualiteten vara *fri, ömsesidig och jämlik*²⁹ (min emfaserings). Utöver det förfasar sig Borg & medförfattare över att de prostituerade använde sina pengar till lyxkonsumtion, i form av t ex dyra kläder och restaurangbesök³⁰. Det som alltså är självklarheter för medelklassen är förkastligt för de lägre stående ”hororna”. De ska nöja sig med det enkla, samtidigt som de vävlönade kan lyxkonsumera. Det är en inställning som starkt påminner om den de västerländska medelklassaktivisterna har till de kvinnor som genom migration och prostitution försöker få del av något av medelklassens lyxkonsumtion. De ska stämplas som ”traffickerade” och ”offer” och drivas tillbaka till armod och nöd för att aktivisterna ska kunna känna sig harmoniska och nöjda med sig själva. Exakt samma attityd uppvisade en svensk dagstidning i ett reportage om två svenska ”sämre lottade” tonårstjejer, vilka likt sina ”bättre lottade” klasskamrater ville kunna resa utomlands, och därför prostituerat sig för att tjäna ihop pengar. Sensmoralen var, att det är mycket bättre att flickorna förnöjsamt stannar hemma i Sverige, och passivt åser hur andra tjejer i deras egen ålder gång på gång får resa, än att tjäna ihop pengar till resor i den förfärliga prostitutionen³¹.

I ”Könshandeln” 1995 formulerade utredaren, Inga-Britt Törnell, samma moralistiska syn på sexualitet som vädrats tidigare på svensk botten. Det var en känslobaserad handling mellan ”jämlika” parter, och vilken syn skulle hamras in i människor via lagen³². Törnell är precis som Levin lika upplyst som de gammaltestamentliga profeterna och vet därför att människor – och män – egentligen inte vill ha ”känslolös” sexualitet, och följaktligen uppmanar hon skolor att till ungdomar förmedla *att sexualitet är ett uttryck för kärlek och omtanke*³³. Visserligen medges att materialet som utredningen baserar sig på är studium av personer i den synliga prostitutionen på gatan, men trots det anser hon att det man sett där också gäller andra sektorer inom prostitutionen. För naturligtvis kan inte de i utredningen helt frånvarande friska vuxna svenska kvinnorna vara prostituerade³⁴. Hade Inga-Britt Törnell gjort en motsvarande utredning om skolan, utifrån dem som uppsöker skolpsykologen, hade de uppväxande barnen idag varit analfabeter – eftersom vi då måste dra slutsatsen att skolan skadar alla barn. Åtminstone enligt hennes slutsats att ”offren” *nästan undantagslöst [får] psykiska besvär*³⁵.

1995 kom den tredje skriften i prostitutionsutredningen, ”Socialt arbete mot prostitutionen i Sverige”. Författarna brydde sig inte ens om att intervjua ”rätt” prostituerade, utan utfrågade istället socialarbetare, polis och myndigheter om deras syn på prostitution. Naturligtvis reflekterade de inte ens över att socialarbetarna har ett intresse i att framställa sina projekt som så framgångsrika som möjligt, utan istället ville de få till en ökning av socialvårdens resurser. *Ett av argumenten för större projektanslag som nämns i rapporten är ”prostitutionslobbyn på kontinenten” som enligt forskarna började framträda även i Sverige och skulle motverkas genom utökade upplysningskampanjer*³⁶. D v s samma typ av propagandakampanjer som fortfarande genomsyrar antiprostitutionsverksamheten. ”Upplysning” är nämligen, i sexualmoralismen, synonymt med ”rätt” åsiktspropaganda. Reell upplysning skyr man däremot.

I ”Könsköparna” 1996³⁷ patologiserades kunderna till sexarbetarna och författarna har problem med att merparten av de intervjuade männen inte har problem med att de köper sex. Därför betraktas de med samma patroniserande syn som gäller sexarbetarna. De förstår inte att de är känslomässigt handikappade, det gör bara experterna i form av de fyra socialarbetarna. *Föräldrarna till dessa män satte inte tillräckliga gränser, och de uppfostrade dem till att bli egotistiska. Så som vuxna antingen undviker männen den intima relationens band med kvinnor eller flyr dem genom att gå till prostituerade. Dessa till synes välanpassade och lyckliga män behöver en annan sorts ”manlighetsträning”: inte träning för att lära dem att bli säkra med kvinnor utan träning för att lära dem att ”riktiga män inte bara är hårda, utan också*

26 Levin 1986, Swartz 2012 s 41.

27 Dodillet 2009 s 126.

28 Borg & medförfattare 1980 (I) s 293, Dodillet 2009 s 135.

29 Borg & medförfattare 1980 (II) s 690, Dodillet 2009 s 137.

30 Borg & medförfattare 1980 (II) s 424, Dodillet 2009 s 161.

31 Wase 2008 s 228.

32 SOU 1995:15 s 220, Dodillet 2009 s 364.

33 SOU 1995:15 s102, Dodillet 2009 s 376.

34 Dodillet 2009 s 378.

35 SOU 1995:15 s 212, Dodillet 2009 s 369f.

36 Dodillet 2009 s 373f.

37 Sandell & medförfattare 1996.

är känsliga och mjuka”³⁸.

I en tid då den ideologiska debatten rörande östblocket starkt ifrågasatte de kommunistiska regimernas försök att styra människors åsikter växte en stark rörelse fram i Sverige för att styra det svenska folkets åsikter ”rätt” – även om man omformulerade det som ”attitydpåverkande upplysning”. *Få i debatten ifrågasatte regeringens ansvar för opinionsbildning och lagstiftningens betydelse för befolkningens uppfostran, men ännu färre tvivlade på vikten av ”[a]ttitydpåverkande upplysning”*. Skolöverstyrelsen ville ta sitt ansvar genom att med skolans sexual- och samlevnadsundervisning bidra till en uppfostran som skulle få barn och ungdomar att ”uppleva sexualiteten som ett uttryck för kärlek och omtanke mellan två människor”³⁹. Med andra ord var det en omskrivning för kommunistregimernas ”omskolning”, även om med mindre drastiska metoder. I de kommunistiska länderna hade man försökt att ”rätta till” den evolutionära adaptationen att sträva efter det behagliga – i form av tillgång på föda och underhållande sysselsättning – för att ersätta den med kollektiv anda och enkel ”förmöjsamhet” (något som starkt kritiserades i väst). I vårt land skulle vi istället återuppväcka den 2000 år gamla kristna strävan att ”rätta till” utövandet av ”fel” adaptiv sex. Och de som visste var felen låg i evolutionen var naturligtvis de som äcklades av ”fel” sex. Och de gav sig själva, enligt exakt samma logik om att inneha ”sanningen” som kyrkan tidigare gjort, rätten att straffa dem som utövade sådana vidrigheter.

I vårt land övergav vi principen om alla människors rätt till sin egen röst och förfäktade istället den självutnämnda – och ideologiskt korrekta – ”expertens” rätt att tala för dem som ”inte förstod sitt eget bästa”: *I Sverige var det inte de prostituerade själva som beskrev sin roll och formulerade politiska krav, utan vetenskapsmän som Sven-Axel Månsson och Stig Larsson, som ansågs ha en bättre överblick över de maktstrukturer prostituerade kunde ingå i*⁴⁰. I förarbetena till sexköpslagen utelämnades också sexarbetare som inte identifierade sig som offer, d v s den i allt stora majoriteten, som vi sett. Elisabet Lundström konstaterar också i sin uppsats 2010: *Slutsatsen som jag drar efter att ha analyserat det empiriska materialet är att den verklighet som företräds av de fyra kvinnliga sexsäljare som jag intervjuat inte återfinns i sexköpslagens förarbeten. Även om de diskurser som presenteras i förarbetena tveklöst finns i prostitutionens breda fält så blir det i och med diskursanalysen tydligt att det förutom dessa även finns andra verkligheter, som uteslutits. I enlighet med den kritik av svensk forskning om prostitution som framförts på senare år (se Dodillet, 2009; Holmström, 2008, Östergren, 2006) skulle förarbetena kunna sägas bygga på en ensidig bild av ett mångfacetterat fenomen. Denna konklusion väcker i sin tur frågor om fullständigheten i beslutsunderlaget till sexköpslagen och om följderna av samhällets totala fördömande av prostitution*⁴¹.

Det som var bra för de av ”experterna” påstådda ”svaga offren” kunde dessa själva inte förstå, vilket istället måste uttolkas och uttryckas av de ”starka” självutnämnda befriarna⁴². Och politiska grupper hängde naturligtvis på. Folkpartiets kvinnoförbund kunde, helt ounderbbyggt av vetenskap men enbart utifrån egna fördomar, påstå att [*e*]n allt större grupp av de prostituerade har psykiska sjukdomar och menade på fullaste allvar att [*d*]enna grupp kan i stort sett liknas vid minderåriga⁴³. Sällan har väl en så diminutiviserande attityd uppvisats av en privilegierad grupp gentemot en stigmatiserad. Trots den totala avsaknaden av bärande vetenskapliga undersökningar påstods att det fanns ”forskning” och rekommendationer från socialarbetare som motiverade rigid lagstiftning⁴⁴.

Det nya i det hela var, att inte bara stämpla de prostituerade kvinnorna som paria, utan att också infoga männen däri. Det hade visserligen tagit sin början redan under 1800-talets moralistiska korståg mot ”det vita slaveriet”, men nu kunde man attackera männen utifrån nya teoretiska luftslottsbyggen i form av ”genus” och ”könsmakt” som utvecklats ett antal år. Mannens starkare könsdrift, som kan beläggas adaptivt genom bl a den s k ”föräldrainvesteringssteorin”⁴⁵, blev nu hos bl a Månsson & Linders till *inslag i den manliga sexuella fostran som predisponerar [män] för rollen som köpare i könshandeln*⁴⁶. Månsson utmärkte sig också för att ta till extremretorik, tillsammans med Susanne Backman, då han 1993 i skriften ”Bordell Europa”, inför folkomröstningen om inträdet i EU, inleder med ett typiskt sällsynt skräckscenario. En berättelse om fyra skräckslagna filippinska kvinnor som ”räddats” av den tyska polisen⁴⁷ samt det vetenskapligt ounderbbyggda och helt inkorrekt påståendet att denna sällsynta ”slavhandel” *aktivt främjas i de flesta länder inom den europeiska ”gemenskapen”*⁴⁸. Jag kan inte se några tecken på objektivitet eller vetenskaplig behandling i ett sådant förfarande. Bara en strävan att bekräfta och hamra in sina egna åsikter.

Den vetenskapligt och av empirisk forskning obekräftade hypotesen om ”könsmakt” blev också ett av de främsta instrumenten för att kunna forcera den ideologiska, men ack så vetenskapligt undermåliga bilden av den goda medelklassaktivisten som ska rädda hjälplösa ”sexslavar”. I detta arbete så fördes ”kvinnojourkunska” fram som en ”unik”

38 Kulick 2005 s 217.

39 Dodillet 2009 s 169.

40 Dodillet 2009 s 314.

41 Lundström 2010 s 32f.

42 Dodillet 2009 s 335.

43 Dodillet 2009 s 385.

44 Dodillet 2009 s 385.

45 Sefcek & medförfattare 2006 s 4.

46 Månsson & Linders s 9, Dodillet 2009 s 177.

47 Månsson & Beckman 1993 s 5.

48 Månsson & Backman s 80, Dodillet s 349.

kunskap som fronderade mot dels vad människor kände instinktivt, dels mot evolutionär psykologi. En av de viktigaste organisationerna var ROKS, med utgångspunkt i amerikanska radikalfeminister som Andrea Dworkin och Katherine MacKinnon och med stöd av svenska radikalfeminister som teologen Eva Lundgren⁴⁹. Vetenskaplig empirisk forskning ignorerades till förmån för en övertygelse om existensen av *en patriarkal könsmaktsteoretisk ram*⁵⁰. Detta radikalfeministiska tillvägagångssätt har kritiserats av det svenska vetenskapsrådet som *unquestioned assumptions* och fått omdömet *ovetenskapligt*⁵¹. Det har emellertid inte hindrat den svenska riksdagen från att bygga svensk lag på exakt samma fenomen! Det är verkligen sant, som Susanne Dodillet formulerar det, att sexköpslagen bygger på *retorik, gissningar och överdrifter*⁵².

Den engelska socialarbetaren Hilary Kinnell understryker hur föga bärande åsikterna kring kriminalisering av kunder är: *Argumentet för att kriminalisera klienter är till stor del grundat på antaganden att sexarbete är inneboende kränkande, och på den villkorlösa bilden att kommersiell sex, likt andra områden av ekonomisk aktivitet, uppför sig som en marknad: om efterfrågan för en produkt stryps så minskar tillgången. Det var skälet för the Kerb Crawlers rehabiliteringsprogram i västra Yorkshire från 1998 till 1999. Detta initiativ motsatte sig flera sexarbetsprojekt starkt, av ett antal skäl, men det övergavs eftersom Yorkshirepolisen efter pilotperioden drog bort sitt stöd. Deras utvärdering citerade spridningen av gatuhandeln till andra områden, och minimal påverkan trots avsevärda kostnader... [B]ara Southampton har prövat detta anslag sedan West Yorkshire experimentet – och efter ett antal år förefaller det inte ha haft särskild påverkan på gatusexarbetet i staden... Emellertid har sexarbetarprojekt kommit fram till att den direkta följden för sexarbetare i att minska antalet kunder är att minska deras inkomster... En nyligen genomförd undersökning av 118 kvinnor utförd av Channel 4 documentary fann att när klienter fattades som resultat av polisens nedslag: 65 procent arbetade mer timmar, 40 procent arbetade "många fler timmar". 71 procent arbetade längre in på nätterna än vanligt; 53 procent använde mindre tid för att kolla upp kunder innan de satte sig i bilen; 24 procent gick med på sexuella akter som de normalt inte skulle göra – som analsex eller sex utan kondom. 66 procent sa att de tjänade mindre pengar som ett resultat av polisens nedslag. Av dessa blev omkring en fjärdedel (20 procent) slagna av partners eller hallickar som ett direkt resultat*⁵³. Lagar som kriminaliserar och försvårar för prostituerade och deras kunder resulterar, precis som alla sexualmoralistiska lagar, i mycket skada, de inverkar inte på fenomenet i sig (eftersom det är adaptivt) och kostar en massa pengar utan resultat. De enda som tjänar på det är de fundamentalistiska medelklassaktivisterna.

Kinnell konstaterar också, att det mesta av sexet i prostitutionen är sådant som de flesta betecknar som "normalt" sex, d v s vaginal- eller oralsex eller masturbering (ca 85-90 procent av 258 kvinnors 1157 sexuella mellanhavanden). Det är alltså inte mer "perverst" sexutövande i kommersiell sex än bland människor i övrigt. Av dem som eftersökte sex (126 svarande) uttryckte merparten också att det var sexarbetaren som hade kontroll över situationen, inte kunden, och [d]et mest frekvent avgivna skälet för att eftersöka kommersiell sex var *önskan att undvika känslomässig involvering (47 procent) och brist på sex (42 procent), eller inte tillräckligt mycket sex (30 procent) i icke kommersiella relationer. Andra skäl som avgavs inkluderade: önskan efter en sexuell erfarenhet som inte kunde fås av privata partners – vanligtvis i form av oralsex (26 procent); blyghet (21 procent); uppskattning av sexarbetare och gillandes deras sällskap (19 procent); önskan om variation (15 procent); önskan om ett alternativ till masturbering (9 procent) och ensamhet eller ålderdom (4 procent)*⁵⁴.

Så vad är då det verkliga skälet till genomdrivandet av moralistiska lagar som enbart skadar människor och som omotiverat gör en del individer till kriminella? Sociologen Howard S Becker säger: *Genomdrivarna själva kan ha ett moralistiskt korståg för att stoppa brott, men de flesta engagerar sig i processen enbart som en del av deras yrke. Genomdrivare av regler använder den formella genomdrivningsprocessen för att tillfredsställa två större intressen, rättfärdigandet av deras yrke och att vinna respekt från de människor han/hon patrullerar. Genomdrivaren är utrustad med en stor del diskretion och kan använda sin makt för att stämpla en oskyldig person i avsikt att erhålla respekt. Missbrukandet av makten hos genomdrivare att sätta etiketter kan göra en avvikande av en person som annars inte var benägen för regelbrytande uppförande*⁵⁵.

För att använda Thomas M Steinfatts frågeställning; med vilken moralauktoritet säger vi till förfördelade kvinnor att de måste välja att inte via sexarbete komma till en bättre finansiell position⁵⁶? Eller, som sexarbetaren Mary Magdalene ställde frågan i debatten om prostitution på The Economist i september 2010: *Varför tror politiker att det bästa sättet att stoppa tvingade sexakter är genom att kriminalisera ömsesidiga sådana*⁵⁷? Intressant nog konstaterade redaktören John Parker sedan, angående opinionen kring prostitutionen i slutänden: *Läsarna har överväldigande röstat för motionen som lyder: detta hus anser att prostitution ska vara laglig. Majoriteten är högre än de flesta andra allmänna*

49 Dodillet 2009 s 390.

50 Dodillet 2009 s 395.

51 Dodillet 2009 s 404.

52 Dodillet 2009 s 179f.

53 Kinnell 2003.

54 Kinnell 2003.

55 Becker 1963.

56 Steinfatt 2002 s 342.

57 This house.

*åsiktsdimensioner*⁵⁸. När alla röster tillåts att höras, och saklig information kan utgå – vilket ju är omöjligt i Sverige, där ”fel” fakta och information aktivt tystas ned i medier och debatt – så finns det inte opinion för att stödja en lag som sexköpslagen. Det är med sexköpslagen som med alla moralistiska lagar som strider mot mänsklig adaptation; de skapar bara elände och omotiverade ”kriminella”, och de kan endast rättfärdigas genom korrumberad information och propagandistisk ”upplysning”.

58 This house.